

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 182 (XXVI) — Nr. 314

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 29 aprilie 2014

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 44 din 4 februarie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 pct. 78 și 79 din Ordonanța Guvernului nr. 30/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, precum și pentru reglementarea unor măsuri financiar-fiscale	2–3
Decizia nr. 64 din 11 februarie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 673 ¹⁰ alin. 4 din Codul de procedură civilă din 1865	4–6
Decizia nr. 65 din 11 februarie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 40 alin. 4 teza întâi din Codul de procedură civilă din 1865	6–8
Decizia nr. 170 din 20 martie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 46 alin. (1) lit. e) și f), art. 47 alin. (1) lit. b) și art. 48 din Legea partidelor politice nr. 14/2003	8–10
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
316. — Hotărâre privind modificarea și completarea anexei nr. 44 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului	11–12
322. — Hotărâre privind aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli pe anul 2014 pentru Societatea Comercială „Institutul de Cercetare Științifică și Inginerie Tehnologică Proiectare Mine pe Lignit” — S.A. Craiova, aflată sub autoritatea Departamentului pentru Energie	13–15
ACTE ALE AUTORITĂȚII DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ	
146. — Decizie privind sancționarea Societății NELBA BROKER DE ASIGURARE — S.R.L. cu interzicerea temporară a exercitării activității	15–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 44**

din 4 februarie 2014

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 78 și 79
din Ordonanța Guvernului nr. 30/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003
privind Codul fiscal, precum și pentru reglementarea unor măsuri financiar-fiscale**

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 253 alin. (6), (6¹), (8) și (10) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de Societatea Comercială „Getica Trans” — S.R.L. din Deva în Dosarul nr. 1.163/57/2012 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 650D/2013.

La apelul nominal se constată lipsa părților.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra faptului că partea Societatea Comercială „Getica Trans” — S.R.L. din Deva a depus la dosar note scrise prin care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 2 septembrie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 1.163/57/2012, **Curtea de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 253 alin. (6), (6¹), (8) și (10) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal.**

Excepția a fost invocată de Societatea Comercială „Getica Trans” — S.R.L. din Deva într-un dosar având ca obiect soluționarea cererii de restituire a sumelor plătite cu titlu de impozit pe clădiri.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține, în esență, că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale întrucât încalcă principiul proporționalității. Se menționează jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene care vizează principiul proporționalității. Deși statele sunt competente să aleagă sancțiunile pe care le consideră potrivite, ele sunt obligate să își exercite competențele cu respectarea dreptului Uniunii Europene și, deci, și a principiului proporționalității.

Autoarea excepției mai arată că prevederile legale criticate ale Codului fiscal au fost modificate pe calea unei ordonanțe de urgență a Guvernului, în condițiile în care nu exista o astfel de urgență, încălcându-se, astfel, principiul separației puterilor în stat.

Curtea de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

Instanța arată că, așa cum a statuat și Curtea Constituțională în jurisprudența sa, impozitele, taxele și orice alte venituri ale bugetului de stat se stabilesc numai prin lege, în sensul că este dreptul exclusiv al legiuitorului de a stabili impozitele datorate bugetului de stat, precum și cuantumul acestora. Numai legiuitorul poate acorda anumite scutiri sau reduceri de impozite în favoarea anumitor categorii de contribuabili și în anumite perioade de timp, în funcție de situațiile conjuncturale, dar, evident, și în raport cu situația economico-financiară a țării în perioadele respective.

Așa fiind, legiuitorul, dând expresie politicii fiscale și bugetare adoptate la un moment dat, are deplina libertate de a stabili impozite, taxe și cuantumul acestora, bineînțeles, cu condiția ca acestea să fie rezonabile și echitabile.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat, îl constituie prevederile art. 253 alin. (6), (6¹), (8) și (10) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal. Din examinarea excepției de neconstituționalitate reiese că, în realitate, obiectul acesteia îl constituie dispozițiile art. I pct. 78 și 79 din Ordonanța Guvernului nr. 30/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, precum și pentru reglementarea unor măsuri financiar-fiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 627 din 2 septembrie 2011, dispoziții ce au următoarea redactare:

— **„Art. I. — Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927 din 23 decembrie 2003, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:**

78. La articolul 253, alineatul (6) se modifică și va avea următorul cuprins:

«(6) În cazul unei clădiri care nu a fost reevaluată, cota impozitului pe clădiri se stabilește de consiliul local/Consiliul General al Municipiului București între:

a) 10% și 20% pentru clădirile care nu au fost reevaluate în ultimii 3 ani anteriori anului fiscal de referință;

b) 30% și 40% pentru clădirile care nu au fost reevaluate în ultimii 5 ani anteriori anului fiscal de referință.»

79. La articolul 253, după alineatul (6) se introduce un nou alineat, alineatul (6¹), cu următorul cuprins:

«(6¹) Cota impozitului pe clădiri prevăzută la alin. (6) se aplică la valoarea de inventar a clădirii înregistrată în contabilitatea persoanelor juridice, până la sfârșitul lunii în care s-a efectuat prima reevaluare. Fac excepție clădirile care au fost amortizate potrivit legii, în cazul cărora cota impozitului pe clădiri este cea prevăzută la alin. (2).»

În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (4) privind principiul separației puterilor în stat, art. 11 privind dreptul internațional și dreptul intern, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 44 privind proprietatea privată, art. 115 alin. (4) privind condițiile adoptării ordonanțelor de urgență și în art. 136 privind proprietatea. De asemenea, autoarea excepției invocă și încălcarea art. 1 referitor la dreptul de proprietate din Protocolul nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și art. 17 referitor la proprietate din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul invocă critici de neconstituționalitate atât extrinsecă, cât și intrinsecă.

I. Relativ la criticile de neconstituționalitate extrinsecă, Curtea constată că dispozițiile Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal au fost modificate și completate prin Ordonanța Guvernului nr. 30/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, precum și pentru reglementarea unor măsuri financiar-fiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 627 din 2 septembrie 2011, în baza Legii nr. 131/2011 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 452 din

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea Comercială „Getica Trans” — S.R.L. din Deva în Dosarul nr. 1.163/57/2012 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. I pct. 78 și 79 din Ordonanța Guvernului nr. 30/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, precum și pentru reglementarea unor măsuri financiar-fiscale sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 4 februarie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREANMagistrat-asistent,
Fabian Niculae

28 iunie 2011. Așadar, nu este vorba de o ordonanță de urgență a Guvernului, iar dispozițiile art. 115 alin. (4) din Constituție nu sunt incidente în cauză. În aceste condiții, criticile de neconstituționalitate extrinseci sunt fără obiect.

II. Relativ la criticile de neconstituționalitate intrinsecă, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra soluției legislative prevăzute de dispozițiile legale criticate, prin raportare la critici similare, în sensul constituționalității acestora.

Astfel, prin Decizia nr. 118 din 1 februarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 309 din 5 mai 2011, Curtea Constituțională a statuat că dispozițiile legale ale art. 253 alin. (6) din Codul fiscal reglementează plata impozitului pe clădiri în cazul clădirilor care nu au fost reevaluate în ultimii 3 ani anteriori anului fiscal de referință. Nu se poate ignora motivul esențial al reglementării, și anume acela al obligației contribuabilului de a-și reevalua clădirile și a plăti impozitul aferent diferenței rezultate din recalculare, astfel încât textul apare mai degrabă ca o sancțiune aplicabilă celor care nu au respectat obligația de a-și reevalua clădirile.

Potrivit dispozițiilor constituționale [art. 139 alin. (1)], impozitele, taxele și orice alte venituri ale bugetului de stat se stabilesc numai prin lege, în sensul că este dreptul exclusiv al legiuitorului de a stabili impozitele datorate bugetului de stat, precum și quantumul acestora. Numai legiuitorul poate acorda anumite scutiri sau reduceri de impozite în favoarea anumitor categorii de contribuabili și în anumite perioade de timp, în funcție de situațiile conjuncturale, dar, evident, și în raport cu situația economico-financiară a țării în perioadele respective. Așa fiind, legiuitorul, dând expresie politicii fiscale și bugetare adoptate la un moment dat, are deplina libertate de a stabili impozite, taxe și quantumul acestora, bineînțeles cu condiția ca acestea să fie rezonabile și echitabile.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să ducă la reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față, inclusiv prin raportare la art. 44 privind proprietatea privată și art. 136 privind proprietatea din Constituție, precum și în privința soluției legislative prevăzute de art. 253 alin. (6¹) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, soluție introdusă prin Ordonanța Guvernului nr. 30/2011.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 64

din 11 februarie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 673¹⁰ alin. 4 din Codul de procedură civilă din 1865

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Irina Loredana Gulie	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 673¹⁰ alin. 4 din Codul de procedură civilă din 1865 cu referire la art. 729 din Codul civil din 1864, excepție ridicată de Vasile Văleanu în Dosarul nr. 11.787/300/2011 al Judecătoriei Sectorului 2 București — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 496D/2013.

La apelul nominal lipsesc părțile.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 14 iunie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 11.787/300/2011, **Judecătoria Sectorului 2 București — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 673¹⁰ alin. 4 din Codul de procedură civilă din 1865 cu referire la art. 729 din Codul civil din 1864**, excepție ridicată de Vasile Văleanu într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri privind ieșirea din indiviziune.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că textul de lege criticat, în temeiul căruia instanța de judecată poate să atribuie bunul unuia dintre coproprietari direct prin hotărârea asupra fondului procesului, în cadrul procedurii de împărțeaală judiciară, încalcă dreptul de dispoziție al celui alt coproprietar asupra aceluiași bun.

Se mai arată că prevederile art. 728 din Codul civil din 1864, potrivit căruia nimeni nu poate fi obligat să rămână în indiviziune, sunt în acord cu dispozițiile art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care dispune că nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru o cauză de utilitate publică, spre deosebire de textul de lege criticat, care obligă instanța de judecată să procedeze la anumite modalități de partajare a unui bun deținut în coproprietate, fără a ține seama de voința coproprietarilor în acest sens.

De asemenea, în opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile art. 673¹⁰ alin. 4 din Codul de procedură civilă din 1865, textul de lege criticat în prezenta cauză atribuie judecătorului un rol subiectiv și părțitor în cadrul procesului judiciar, ceea ce contravine caracterului unitar,

imparțial și egalitar al justiției, precum și obligației constituționale a judecătorului de a fi independent și de a se supune numai legii.

Judecătoria Sectorului 2 București — Secția civilă își exprimă opinia asupra excepției de neconstituționalitate, arătând că textul de lege criticat este constituțional, întrucât oferă fiecărui coproprietar indiviz posibilitatea de a se bucura, în urma unei proceduri judiciare având ca scop ieșirea din indiviziune, de dreptul exclusiv de proprietate, înlăturând restricțiile inerente ce decurg din starea de coproprietate. Textul de lege criticat reprezintă o aplicare a dispozițiilor art. 44 alin. (1) din Constituție, potrivit căruia dreptul de proprietate este garantat, conținutul și limitele acestuia fiind garantate prin lege, astfel încât, în opinia instanței de judecată, nu se poate susține că un text de lege referitor la un drept garantat prin Constituție contravine Legii fundamentale. Se mai arată că susținerile referitoare la încălcarea art. 124 din Constituție nu reprezintă aspecte legate de constituționalitatea textului de lege criticat, ci de modul de îndeplinire a obligațiilor profesionale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată că dispozițiile legale criticate, reglementând una dintre modalitățile de realizare a împărțelii judiciare — atribuirea definitivă a întregului bun unuia dintre coproprietari, garantează respectarea exigențelor Legii fundamentale privitoare la ocrotirea dreptului de proprietate privată și îndeplinirea justiției, fiind edictate în aplicarea dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 44 alin. (1) teza a doua și art. 126 alin. (2) referitoare la stabilirea prin lege a conținutului și a limitelor dreptului de proprietate, precum și a procedurii de judecată. Invocă jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Avocatul Poporului consideră că prevederile legale criticate sunt constituționale. În acest sens arată că, reglementând procedura împărțelii în natură a bunului, prin atribuirea provizorie către unul dintre coproprietari, legiuitorul a avut în vedere asigurarea celerității desfășurării procesului civil, cu respectarea drepturilor procesuale ale părților. Se mai arată că susținerile referitoare la încălcarea art. 124 din Constituție nu țin de constituționalitatea textului de lege criticat, ci vizează principiul legalității, care guvernează activitatea instanțelor judecătorești, iar raportarea la dispozițiile art. 20 alin. (2) din Constituție și la art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu este motivată în concret, fiind doar enumerate textul constituțional și convențional pretins a fi încălcate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, potrivit încheierii de sesizare, îl reprezintă prevederile art. 673¹⁰ alin. 4 din Codul de procedură civilă din 1865, cu referire la art. 729 din Codul civil din 1864.

Analizând motivarea excepției de neconstituționalitate, Curtea reține că autorul excepției de neconstituționalitate invocă neconstituționalitatea dispozițiilor art. 673¹⁰ alin. (4) din Codul de procedură civilă din 1865, astfel încât, în acord cu motivarea excepției de neconstituționalitate, obiect al excepției de neconstituționalitate îl reprezintă aceste din urmă prevederi legale, potrivit cărora: „*La cererea unuia dintre coproprietari, instanța, ținând seama de împrejurările cauzei, pentru motive temeinice, va putea să-i atribuie bunul direct prin hotărârea asupra fondului procesului, stabilind, totodată, sumele ce se cuvin celorlalți coproprietari și termenul în care este obligat să le plătească.*”

Deși prevederile art. 673¹⁰ alin. 4 din Codul de procedură civilă din 1865 nu mai sunt în vigoare, Curtea Constituțională urmează să se pronunțe însă asupra prevederilor legale criticate, dat fiind faptul că acestea continuă să își producă efectele juridice în cauza dedusă judecătii, astfel încât, în acord cu jurisprudența Curții (Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011), potrivit căreia „sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare”, Curtea urmează a se pronunța asupra excepției de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată.

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 20 alin. (2) referitor la prioritatea tratatelor fundamentale privind drepturile omului față de Constituție și legile interne, cu excepția cazului în care Constituția și legile interne conțin dispoziții mai favorabile și art. 124 — *Înfăptuirea justiției*.

De asemenea, sunt invocate dispozițiile art. 1 — *Protecția proprietății* din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

Dispozițiile art. 673¹⁰ din Codul de procedură civilă din 1865 reglementează atribuirea provizorie către unul dintre coproprietari a unui bun supus procedurii împărțelii judiciare, dacă acesta nu poate fi partajat în natură sau dacă, prin partajare, i s-ar cauza o scădere importantă a valorii ori i s-ar modifica în mod păgubitor destinația economică.

Procedând la atribuirea provizorie a bunului supus procedurii împărțelii judiciare, instanța pronunță o încheiere premergătoare, care este supusă căii de atac a apelului odată cu fondul, stabilind și termenul în care coproprietarul cărui a i s-a atribuit provizoriu bunul este obligat să depună sumele ce reprezintă cotele-părți convenite celorlalți copărtași.

Potrivit art. 673¹⁰ alin. 4 din Codul de procedură civilă din 1865, textul de lege criticat în prezenta cauză, pe lângă măsura atribuirii provizorii a bunului unuia dintre copărtași, instanța de judecată sesizată cu o cerere de partaj judiciar poate să ia direct măsura atribuirii bunului, prin hotărârea asupra fondului procesului, stabilind totodată sumele ce se cuvin celorlalți coproprietari, precum și termenul în care beneficiarul atribuirii este obligat să le plătească.

Autorul excepției de neconstituționalitate critică soluția legislativă referitoare la atribuirea bunului unuia dintre copărtași,

susținând, pe de o parte, că în acest mod este încălcat dreptul de dispoziție al celui alt coproprietar, iar, pe de altă parte, că modalitățile judiciare de partajare a unui bun deținut în coproprietate nu țin cont de voința coproprietarilor în acest sens.

În legătură cu aceste susțineri, Curtea reține că procedura împărțelii pe cale judecătorească a bunurilor deținute în coproprietate intervine numai în situația în care nu se realizează acordul de voință al tuturor coproprietarilor cu privire la modul de partajare a bunului comun, iar potrivit art. 673⁴ din Codul de procedură civilă din 1865, în tot cursul procesului, instanța de judecată este obligată să stăruie ca părțile să împartă bunurile prin bună învoială, pronunțând o hotărâre care să consfințească înțelegerea acestora. Chiar în situația în care nu intervine acest acord pe parcursul judecătii, potrivit prevederilor legale incidente, manifestarea de voință a părților este determinantă în stabilirea etapelor și a modalității de partajare.

Astfel, în cazul partajării în natură, la formarea și atribuirea loturilor instanța va ține seama și de acordul părților, iar atribuirea bunului comun unuia dintre coproprietari, în situația în care atribuirea în natură a bunului nu este posibilă sau este păgubitoare din punct de vedere economic, se face numai la cererea unuia dintre coproprietari, sub condiția depunerii sumelor convenite celorlalți coproprietari. În ceea ce privește cea de-a treia modalitate de partajare judiciară, și anume vânzarea bunului la licitație publică, aceasta intervine fie pentru că împărțeala nu se poate realiza prin cele două modalități, fie pentru că toți coproprietarii solicită să se recurgă la această modalitate.

Așadar, principiul disponibilității are un caracter pregnant în cadrul procedurii împărțelii judiciare a bunurilor deținute în coproprietate, astfel încât Curtea reține că susținerile autorului excepției, referitoare la modalitățile de partajare judiciară a unui bun deținut în coproprietate, fără a ține seama de voința coproprietarilor în acest sens, sunt neîntemeiate.

Mai mult, nu se poate susține că, în lipsa acordului de voință al părților cu privire la încetarea stării de coproprietate, atribuirea pe cale judecătorească ar încălca dreptul de dispoziție al unuia dintre coproprietari, de vreme ce exercitarea atributelor dreptului de proprietate asupra bunului comun este colectivă, niciunul dintre coproprietari neavând un drept de dispoziție exclusivă asupra acestuia, dreptul de coproprietate vizând o cotă-parte ideală și abstractă. În același sens, actele de dispoziție juridică asupra bunului deținut în coproprietate sunt guvernate de regula unanimității consimțământului copărtașilor.

Pentru aceste considerente, Curtea reține că textul de lege criticat, în ansamblul întregii reglementări legale referitoare la procedura împărțelii judiciare, conține suficiente mijloace de asigurare a respectării dreptului de proprietate privată, astfel încât nu se poate reține o încălcare a dispozițiilor art. 1 — *Protecția proprietății* din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, prin raportare la art. 20 alin. (2) din Constituție.

Autorul excepției de neconstituționalitate mai invocă și încălcarea dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 124 — *Înfăptuirea justiției*, arătând că textul de lege criticat atribuie judecătorului un rol părțitor în cadrul procesului judiciar, ceea ce contravine obligației de independență a judecătorului, precum și caracterului unitar, imparțial și egalitar al justiției.

Cu privire la aceste aspecte, în jurisprudența Curții Constituționale s-a statuat că atât Constituția, cât și legea privind organizarea judiciară stabilesc, sub aspectul imparțialității, dreptul și obligația judecătorilor de a se supune numai legii, activitatea de judecată desfășurându-se strict în limitele legii, (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 1.042 din 14 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 664 din 28 septembrie 2010).

Analizând motivarea excepției invocate în prezenta cauză, Curtea reține că nu se poate vorbi de o lipsă de imparțialitate a judecătorului, atunci când, în limitele cadrului legal, interpretează norma juridică în vederea aplicării acesteia la faptele juridice pe care le-a stabilit, apreciind cu privire la aspectele de fapt și de drept deduse judecății.

Cu alte cuvinte, raportat la susținerile autorului excepției de neconstituționalitate, chiar dacă legea ar fi „neclară” sau „interpretabilă”, rolul judecătorului este tocmai acela de a asigura un echilibru între sensul literal al normei legale, pe de o

parte, și voința legiuitorului, pe de altă parte, în vederea înlăturării justiției, legitimitatea constituțională a interpretării legii derivând tocmai din prevederile art. 124 alin. (3) din Constituție, potrivit căruia „*Judecătorii sunt independenți și se supun numai legii*”.

Prin urmare, convingerea intimă pe care și-o formează judecătorul în urma interpretării faptelor juridice deduse judecății, precum și semnificația concretă pe care o atribuie normei legale incidente, nu este de natură să imprime activității de judecată o lipsă de imparțialitate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Vasile Văleanu în Dosarul nr. 11.787/300/2011 al Judecătoriei Sectorului 2 București — Secția civilă și constată că dispozițiile art. 673¹⁰ alin. 4 din Codul de procedură civilă din 1865 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Sectorului 2 București — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 11 februarie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Irina Loredana Gulie

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 65

din 11 februarie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 40 alin. 4 teza întâi din Codul de procedură civilă din 1865

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Irina Loredana Gulie	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 40 alin. 4 din Codul de procedură civilă din 1865, excepție ridicată de Jănița Ioniță în Dosarul nr. 1.541/1/2013 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția I civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 505D/2013.

La apelul nominal lipsesc părțile.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea nr. 3.425 din 18 iunie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 1.541/1/2013, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 40 alin. 4 din Codul de procedură civilă din 1865**, excepție ridicată de Jănița Ioniță într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri de strămutare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că textul de lege criticat, potrivit căruia hotărârea asupra strămutării se dă fără motivare și nu este supusă niciunei căi de atac, încalcă dreptul constituțional la informație și dreptul convențional la un recurs efectiv, fără a arăta în ce constă pretinsa contrarietate între textul de lege criticat și dispozițiile constituționale și convenționale invocate.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția I civilă își exprimă opinia asupra excepției de neconstituționalitate, în sensul că textul de lege criticat nu încalcă dispozițiile constituționale și convenționale invocate, deoarece, analizând cererea de strămutare, instanța de judecată nu se pronunță asupra fondului procesului judiciar, ci asupra unei cereri lăsate la dispoziția părților în privința invocării acesteia, potrivit cu

dispozițiile art. 37 și ale art. 38 din Codul de procedură civilă din 1865. Mai mult, exercitarea unei căi de atac în această materie ar prelungi în mod nejustificat judecarea definitivă a cauzelor, antrenând cheltuieli materiale suplimentare pentru justițiabili.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată că este dreptul exclusiv al organului legislativ de a stabili regula potrivit căreia hotărârea de strămutare a pricinii nu este supusă niciunei căi de atac, în considerarea faptului că prin aceasta instanța nu se pronunță asupra fondului, iar exercitarea unor căi de atac ar prelungi nejustificat judecarea definitivă a cauzelor, antrenând, totodată, cheltuieli materiale suplimentare pentru justițiabili. Invocă jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Avocatul Poporului consideră că prevederile legale criticate sunt constituționale, invocând în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 79 din 8 februarie 2007.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum rezultă din încheierea de sesizare, îl reprezintă prevederile art. 40 alin. 4 din Codul de procedură civilă din 1865.

Analizând motivarea excepției de neconstituționalitate, Curtea reține că autoarea excepției de neconstituționalitate invocă neconstituționalitatea dispozițiilor art. 40 alin. 4 teza întâi din Codul de procedură civilă din 1865, astfel încât, în acord cu motivarea excepției de neconstituționalitate, obiect al excepției de neconstituționalitate îl reprezintă aceste din urmă prevederi legale, potrivit cărora:

„4. Hotărârea asupra strămutării se dă fără motivare și nu este supusă niciunei căi de atac. Ea va arăta în ce măsură actele îndeplinite de instanță înainte de strămutare urmează să fie păstrate.”

Deși prevederile art. 40 alin. 4 din Codul de procedură civilă din 1865 nu mai sunt în vigoare, dat fiind faptul că acestea continuă să își producă efectele juridice în cauza dedusă judecării, astfel încât, în acord cu jurisprudența Curții (Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011), potrivit căreia „sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare”, Curtea urmează a se pronunța asupra excepției de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată.

În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 20 alin. (2) referitor la prioritatea tratatelor fundamentale privind drepturile omului față de Constituție și legile interne, cu excepția cazului în care Constituția și legile

interne conțin dispoziții mai favorabile, art. 31 alin. (1) privind dreptul persoanei de a avea acces la orice informație de interes public și alin. (2) referitor la obligația autorităților publice de a asigura informarea asupra treburilor publice și asupra problemelor de interes personal.

De asemenea, sunt invocate dispozițiile art. 6 paragraful 1 referitor la dreptul la un proces echitabil și art. 13 — *Dreptul la un recurs efectiv* din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

Autoarea excepției de neconstituționalitate critică dispozițiile art. 40 alin. 4 teza întâi din Codul de procedură civilă din 1865, arătând că hotărârea asupra strămutării se dă fără motivare și nu este supusă niciunei căi de atac, ceea ce, în opinia sa, încalcă dreptul constituțional la informație și dreptul convențional la un recurs efectiv, fără a arăta în ce constă pretinsa contrarierate între textul de lege criticat și dispozițiile constituționale și convenționale invocate.

Având în vedere aceste susțineri ale autoarei excepției de neconstituționalitate și reținând o legătură implicită între textul de lege criticat și dispozițiile constituționale și convenționale invocate, în acord cu jurisprudența în acest sens a Curții Constituționale (Decizia nr. 1.313 din 4 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 6 ianuarie 2012), Curtea va proceda la analiza pe fond a prezentei excepții de neconstituționalitate.

Astfel, Curtea reține că strămutarea este un incident procedural cu privire la instanța sesizată, care urmărește asigurarea unor condiții optime pentru desfășurarea activității de judecată, înlăturând orice suspiciune legată de nepărtinirea și obiectivitatea în soluționarea cauzelor deduse judecării. Ca atare, pronunțarea asupra cererii de strămutare nu implică judecarea aspectelor ce privesc fondul cauzei, astfel încât, în vederea împiedicării tergiversării soluționării aspectelor ce privesc drepturile și obligațiile ce rezultă din raporturile juridice deduse judecării, legiuitorul a instituit o procedură simplificată de judecată, ce implică judecarea cererii de strămutare în camera de consiliu, cu citarea părților, dând expresie în acest fel principiului contradictorialității și al respectării dreptului la apărare.

În ceea ce privește faptul că hotărârea ce se dă asupra strămutării nu este motivată și nu este supusă niciunei căi de atac, Curtea reține că, în temeiul art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia *„Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege.”*, este dreptul exclusiv al legiuitorului de a stabili mijloacele prin care se asigură o bună administrare a justiției, prin instituirea unor reglementări care să prevină abuzurile în exercitarea drepturilor procesuale, în vederea asigurării judecării procesului în mod echitabil și într-un termen rezonabil.

Referitor la invocarea dispozițiilor art. 31 alin. (1) privind dreptul persoanei de a avea acces la orice informație de interes public, Curtea reține că dreptul constituțional la informație nu se referă la necesitatea motivării hotărârilor judecătorești.

În ceea ce privește invocarea prevederilor art. 6 paragraful 1 referitor la dreptul la un proces echitabil și ale art. 13 — *Dreptul la un recurs efectiv* din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea reține că acestea nu sunt incidente în cauză, având în vedere că aceste dispoziții convenționale coroborate se referă la apărarea unor drepturi cu caracter civil prevăzute de Convenție, nefiind aplicabile procedurii de judecare a cererii de strămutare a cauzei.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Jănița Ioniță în Dosarul nr. 1.541/1/2013 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția I civilă și constată că dispozițiile art. 40 alin. 4 teza întâi din Codul de procedură civilă din 1865 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 11 februarie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Irina Loredana Gulie

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 170

din 20 martie 2014

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 46 alin. (1) lit. e) și f),
art. 47 alin. (1) lit. b) și art. 48 din Legea partidelor politice nr. 14/2003**

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marieta Safta	— prim magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 46 alin. (1) lit. e) și f), art. 47 alin. (1) lit. b) și art. 48 din Legea partidelor politice nr. 14/2003, invocată de intimatul Partidul „Totul pentru Țară” (fostul Partid „Pentru Patrie”), prin președinte Grigore Coriolan Baci, în Dosarul nr. 15.929/3/2013 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă, și care formează obiectul Dosarului nr. 774 D/2013 al Curții Constituționale.

2. La apelul nominal răspunde, pentru autorul excepției, domnul Florin Dobrescu, președinte executiv al Partidului „Totul pentru Țară”. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului autorului excepției. Domnul Florin Dobrescu arată că nu are studii juridice și depune concluzii scrise la dosarul cauzei, prin care se solicită admiterea excepției

de neconstituționalitate a dispozițiilor „art. 46 și art. 48” din Legea partidelor politice nr. 14/2003.

4. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca inadmisibilă, arătând că aceasta nu a fost motivată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

5. Prin Încheierea din 3 octombrie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 15.929/3/2013, **Tribunalul București — Secția a V-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor „art. 46 lit. e) și f), cu aplicarea dispozițiilor art. 47 lit. b) și art. 48” din Legea partidelor politice nr. 14/2003.**

6. Excepția a fost invocată de intimatul Partidul „Totul pentru Țară”, (fostul Partid „Pentru Patrie”), prin președinte Grigore Coriolan Baci, într-o cauză având ca obiect, potrivit celor reținute în încheierea de sesizare „Legea 10/2001 — disjungere cerere conexă/cerere reconvențională”. Examinând actele dosarului, comunicate de instanța de judecată la cererea Curții Constituționale transmisă cu Adresa nr. 546 din 10 februarie 2014, se constată că obiectul cauzei îl constituie dizolvarea și radierea din Registrul partidelor politice a Partidului „Totul pentru Țară”. Acțiunea Ministerului Public este întemeiată pe dispozițiile art. 44 alin. (1) lit. b), art. 46 alin. (1) lit. e) și f) și alin. (2), art. 47 alin. (1) lit. b) și art. 48 din Legea partidelor politice nr. 14/2003.

7. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia susține încălcarea, prin textele de lege criticate, a

dispozițiilor constituționale care consacră dreptul la asociere, precum și a celor referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. De asemenea, invocă încălcarea dreptului de a fi ales. În cadrul întâmpinării depuse de acesta la dosarul cauzei se arată că „acțiunea introdusă de către Parchetul de pe lângă Tribunalul București, privind dizolvarea Partidului Total pentru Țară, în temeiul dispozițiilor art. 47 și art. 48, coroborat cu art. 46 alin. (2) din Legea nr. 14/2003, restrânge fără temei dreptul de asociere al membrilor Partidului Total pentru Țară, fără a fi justificate niciuna dintre prevederile art. 53 din Constituție”. Dreptul de asociere, fiind un drept fundamental, „nu poate fi restrâns decât în anumite situații limită și pentru anumite scopuri care nu se realizează prin restricțiile existente în cadrul Legii nr. 14/2003”.

8. Tribunalul București — Secția a V-a civilă, exprimându-și opinia asupra excepției de neconstituționalitate ridicate în cauză, arată că textele de lege criticate privesc două condiții formale impuse de legiuitorul român pentru a permite existența unui partid politic: desemnarea candidaților în condițiile art. 47 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 14/2003 și obținerea unui anume număr de voturi (potrivit dispozițiilor art. 48 din Legea nr. 14/2003). Cele două prevederi legale au în vedere o obligație de participare într-o anumită modalitate în viața politică (desemnarea candidaților) și o obligație de rezultat: obținerea unui anumit număr de voturi. Prima dintre obligații este expresia unei activități obligatorii, impuse de lege unui partid politic, iar cea de-a doua este expresia unui obiectiv obligatoriu impus de lege unui partid politic. Ambele restricții privesc dreptul de asociere, astfel cum este prevăzut de art. 40 din Constituție. Cu privire la aceasta, se reține că instanța de contencios constituțional „urmează să analizeze excepția din perspectiva respectării documentelor adoptate de Comisia de la Veneția în materia partidelor politice și a Curții Europene a Drepturilor Omului”. Referitor la pretinsa încălcare a art. 37 din Constituție, instanța de judecată arată că nu poate fi reținută, întrucât prin dizolvarea partidului nu se aduce atingere dreptului membrilor acestuia de a fi aleși, câtă vreme aceștia pot participa la alegeri independent de existența unui anume partid.

9. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctul de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise ale autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) teza a doua din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. În ceea ce privește obiectul excepției de neconstituționalitate, Curtea constată că, potrivit încheierii de sesizare, acesta îl constituie dispozițiile art. 46 alin. (1) lit. e) și f), art. 47 alin. (1) lit. b) și art. 48 din Legea partidelor politice

nr. 14/2003, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 550 din 6 august 2012.

13. Prin notele scrise depuse la dosarul cauzei la termenul de judecată, autorul excepției a solicitat analizarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor „art. 46 alin. (1) lit. f), art. 46 alin. (2) și art. 48” din Legea nr. 14/2003, și admiterea excepției de neconstituționalitate a prevederilor „art. 46 și art. 48” din Legea partidelor politice nr. 14/2003.

14. Examinând actele dosarului și văzând prevederile art. 146 lit. d) din Legea fundamentală, potrivit cărora Curtea se pronunță „*asupra excepțiilor de neconstituționalitate [...] ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial*”, precum și ale art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora „*Sesizarea Curții Constituționale se dispune de către instanța în fața căreia s-a ridicat excepția de neconstituționalitate, printr-o încheiere care va cuprinde punctele de vedere ale părților, opinia instanței asupra excepției, și va fi însoțită de dovezile depuse de părți[...]*”, Curtea Constituțională urmează să se pronunțe asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 46 alin. (1) lit. e) și f), art. 47 alin. (1) lit. b) și art. 48 din Legea partidelor politice nr. 14/2003, reținute în dispozitivul încheierii de sesizare.

15. Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 46 alin. (1) lit. e) și f):

„*Un partid politic se dizolvă pe cale judecătorească în următoarele condiții:*

[...] e) ca urmare a inactivității constatate de Tribunalul București conform art. 47 alin. (1);

f) ca urmare a neîndeplinirii obiectivelor stabilite la art. 1 și 2, constatată de Tribunalul București conform art. 48.”

— Art. 47 alin. (1) lit. b):

„*Inactivitatea unui partid politic se poate constata în următoarele situații: [...]*

b) nu a desemnat candidați, singur sau în alianță, în două campanii electorale parlamentare succesive, în cel puțin 18 circumscripții electorale”;

— Art. 48:

„*(1) Neîndeplinirea obiectivelor stabilite pentru un partid politic, conform art. 1 și 2, se poate constata când un partid politic nu obține la două alegeri generale succesive un număr minim de voturi.*

(2) Numărul minim necesar îndeplinirii condițiilor prevăzute la art. 1 și 2 este de cel puțin 50.000 de voturi la nivel național, pentru candidaturile depuse în oricare dintre scrutinuri: consilii județene, consilii locale, Camera Deputaților, Senat.”

16. Prevederile constituționale invocate în motivarea excepției sunt cele ale art. 37 — *Dreptul de a fi ales*, 40 — *Dreptul de asociere* și art. 53 — *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*.

17. Examinând excepția de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulată, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată.

18. Astfel, contrar susținerilor autorului excepției, motivele și condițiile de dizolvare a partidelor politice reglementate de normele criticate nu constituie restrângeri ale exercițiului dreptului de asociere, ci limitări de natură legală a acestui drept, circumscrise regimului constituțional al partidelor politice. Partidele politice constituie forme de asociere ale cetățenilor care au un regim constituțional și legal special, determinat de scopul acestora, eminent politic, definit în esență de art. 8 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia partidele politice contribuie „*la definirea și la exprimarea voinței politice a cetățenilor, respectând suveranitatea națională, integritatea teritorială,*

*ordinea de drept și principiile democrației.” Dând expresie textului constituțional de referință, Legea partidelor politice nr. 14/2003 prevede în art. 1 că „Partidele politice sunt asociații cu caracter politic ale cetățenilor români cu drept de vot, care participă în mod liber la formarea și exercitarea voinței lor politice, îndeplinind o misiune publică garantată de **Constituție**. Ele sunt persoane juridice de drept public”, iar în art. 2 că, „Prin activitatea lor, partidele politice promovează valorile și interesele naționale, pluralismul politic, contribuie la formarea opiniei publice, participă cu candidați în alegeri și la constituirea unor autorități publice și stimulează participarea cetățenilor la scrutinuri, potrivit legii.”*

19. Partidele politice au, așadar, un important rol în transpunerea valorilor naționale și a democrației din concepte teoretice și abstracte într-un proces practic decizional, în beneficiul cetățenilor. Exprimarea voinței politice a membrilor partidului și punerea în operă a acesteia se realizează în mod plener în procesul electoral, fiecare partid având, de principiu, vocația guvernării. Unul dintre principalele scopuri ale asocierii în partide politice îl constituie acela de a accede la putere prin intermediul candidaților pe care partidul îi propune în campania electorală. Or, în măsura în care partidul nu desemnează candidați la alegeri și, în consecință, nu obține voturi, activitatea pe care o desfășoară nu se mai circumscrie scopului mai sus menționat. Asemenea organizații nu pot revendica statutul de partid politic, având posibilitatea să își continue existența ca simple forme de asociere a cetățenilor, cu condiția ca înființarea și desfășurarea activității lor să se realizeze potrivit legii, pentru realizarea scopurilor dorite de membrii lor și în conformitate cu opțiunile acestora, exprimate în mod liber, pe plan social, cultural, economic și chiar politic.

20. Astfel fiind, nu poate fi reținută pretinsa încălcare, prin textele de lege criticate, a prevederilor art. 40 din Constituție privind dreptul de asociere. Faptul că legea impune îndeplinirea anumitor condiții pentru exercitarea unui drept constituțional nu

constituie o încălcare sau o restrângere a acestuia, ci reflectarea în plan legal a condițiilor prevăzute de Constituție pentru realizarea acestui drept.

21. Referitor la pretinsa încălcare a art. 37 din Constituție, aceasta nu poate fi reținută, de asemenea, întrucât prin dizolvarea partidului nu se aduce atingere dreptului membrilor de a fi aleși, câtă vreme aceștia pot participa la alegeri independent de existența unui anume partid.

22. Întrucât nu s-a constatat restrângerea exercițiului vreunui drept constituțional, dispozițiile art. 53 din Constituție nu sunt incidente în cauză.

23. În același sens este, de altfel, jurisprudența Curții Constituționale, care s-a mai pronunțat asupra constituționalității art. 48 din Legea nr. 14/2003 prin raportare la aceleași dispoziții constituționale care consacră dreptul de asociere și restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. Astfel, pentru considerente similare celor mai sus reținute, prin Decizia nr. 793 din 3 iulie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 571 din 29 iulie 2008, Curtea Constituțională a respins excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 46 alin. (2) și art. 48 din Legea partidelor politice nr. 14/2003, excepție ridicată de Partidul „Pentru Patrie” în Dosarul nr. 28.005/3/2007 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă.

24. Întrucât nu au intervenit elemente noi, soluția și considerentele acestei decizii [care continuă o practică a Curții creată cu privire la dispoziții similare cuprinse și în precedentă reglementare a partidelor politice — a se vedea, de exemplu, Decizia nr. 147 din 27 octombrie 1998 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17 alin. (1) lit. b), ale art. 31 și ale art. 46 alin. (2) și (3) din Legea partidelor politice nr. 27/1996, modificată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 3/1996, aprobată prin Legea nr. 46/1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 85 din 1 martie 1999] sunt valabile și în prezenta cauză.

Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 146 lit. d) teza a doua și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d), și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate invocată de Partidul „Totul pentru Țară” (fostul Partid „Pentru Patrie”), prin președinte Grigore Coriolan Baciuc, în Dosarul nr. 15.929/3/2013 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă și constată că dispozițiile art. 46 alin. (1) lit. e) și f), art. 47 alin. (1) lit. b) și art. 48 din Legea partidelor politice nr. 14/2003 sunt constituționale.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a V-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 20 martie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Prim-magistrat-asistent,
Marieta Safta

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind modificarea și completarea anexei nr. 44 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 20 din Legea nr. 213/1998 privind bunurile proprietate publică, cu modificările și completările ulterioare, al art. 2 din Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 867 alin. (1) din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — Valoarea de inventar a bunului imobil aparținând domeniului public al statului având nr. MF 35517, prevăzut în anexa nr. 44 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.020 și 1.020 bis din 21 decembrie 2006, cu modificările și completările ulterioare, se modifică conform datelor prezentate în anexa nr. 1.

Art. II. — Se aprobă înscrierea în inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului și darea în administrarea

Serviciului de Telecomunicații Speciale a imobilului având datele de identificare prevăzute în anexa nr. 2, ca urmare a punerii în funcțiune a unui obiectiv de investiții.

Art. III. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. IV. — Serviciul de Telecomunicații Speciale și Ministerul Finanțelor Publice vor actualiza corespunzător anexa nr. 44 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006, cu modificările și completările ulterioare.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:
Directorul Serviciului
de Telecomunicații Speciale,
Marcel Opreș
Viceprim-ministru,
ministrul afacerilor interne,
Gabriel Oprea
Ministrul finanțelor publice,
Ioana-Maria Petrescu
Ministrul delegat pentru buget,
Liviu Voinea

București, 23 aprilie 2014.
Nr. 316.

ANEXA Nr. 1

DATELE DE IDENTIFICARE ale imobilului aflat în domeniul public al statului și în administrarea Serviciului de Telecomunicații Speciale, a cărui valoare de inventar se modifică

1. Ordonator principal de credite	4267230	Serviciul de Telecomunicații Speciale
2. Ordonator secundar de credite		
3. Ordonator terțiar de credite		
4. Regii autonome și companii/societăți naționale aflate sub autoritatea ordonatorului principal, institute naționale de cercetare-dezvoltare și, după caz, societăți comerciale cu capital majoritar de stat care au în administrare bunuri din patrimoniul public de stat		

Grupa 8 (Bunuri care alcătuiesc domeniul public al statului)

Nr. M.F.P.	Codul de clasificare	Denumirea	Datele de identificare			Anul dobândirii/dării în folosință	Valoarea de inventar — lei —	Situția juridică		Situția juridică actuală	Tipul bunului
			Descrierea tehnică (pe scurt)	Vecinătățile (după caz, pe scurt)	Adresa			Baza legală	În administrare/concesiune		
35517	8.19.01	Rețele telefonice de transport și distribuție	Cabluri de cupru și fibră optică în canalizație		Țara: România	1998	53.662.090	Hotărârea Guvernului nr. 808/1997 Proces-verbal nr. 35.873 din 31.12.2008 Hotărârea Guvernului nr. 439/2009 Proces-verbal nr. 35.272 din 31.12.2009 Hotărârea Guvernului nr. 887/2010 Proces-verbal nr. S/40.257 din 10.03.2011 Hotărârea Guvernului nr. 666/2011 Hotărârea Guvernului nr. 293/2012 Hotărârea Guvernului nr. 136/2013	În administrare		Imobil

ANEXA Nr. 2

DATELE DE IDENTIFICARE

ale imobilului care se înscrie în inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului și care se dă în administrarea Serviciului de Telecomunicații Speciale

1. Ordonator principal de credite	4267230	Serviciul de Telecomunicații Speciale
2. Ordonator secundar de credite		
3. Ordonator terțiar de credite		
4. Regii autonome și companii/societăți naționale aflate sub autoritatea ordonatorului principal, institute naționale de cercetare-dezvoltare și, după caz, societăți comerciale cu capital majoritar de stat care au în administrare bunuri din patrimoniul public de stat		

Grupa 8 (Bunuri care alcătuiesc domeniul public al statului)

Nr. M.F.P.	Codul de clasificare	Denumirea	Datele de identificare			Anul dobândirii/dării în folosință	Valoarea de inventar — lei —	Situția juridică		Situția juridică actuală	Tipul bunului
			Descrierea tehnică (pe scurt)	Vecinătățile (după caz, pe scurt)	Adresa			Baza legală	În administrare/concesiune		
	8.19.01	Imobil 47	Construcție metalică		Țara: România; Județul: Suceava	2013	49.080	Proces-verbal de recepție și punere în funcțiune nr. 670.747/20.09.2013	În administrare		Imobil

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**privind aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli
pe anul 2014 pentru Societatea Comercială „Institutul
de Cercetare Științifică și Inginerie Tehnologică
Proiectare Mine pe Lignit” — S.A. Craiova,
aflată sub autoritatea Departamentului pentru Energie**

Având în vedere prevederile art. 4 alin. (1) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2013 privind întărirea disciplinei financiare la nivelul unor operatori economici la care statul sau unitățile administrativ-teritoriale sunt acționari unici ori majoritari sau dețin direct ori indirect o participație majoritară, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se aprobă bugetul de venituri și cheltuieli pe anul 2014 pentru Societatea Comercială „Institutul de Cercetare Științifică și Inginerie Tehnologică Proiectare Mine pe Lignit” — S.A. Craiova, aflată sub autoritatea Departamentului pentru Energie, prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU

VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Ministrul delegat pentru energie,

Răzvan-Eugen Nicolescu

Ministrul finanțelor publice,

Ioana-Maria Petrescu

Ministrul delegat pentru buget,

Liviu Voinea

Ministrul muncii, familiei, protecției
sociale și persoanelor vârstnice,

Rovana Plumb

București, 23 aprilie 2014.

Nr. 322.

DEPARTAMENTUL PENTRU ENERGIE

Operator economic: Societatea Comercială „Institutul de
Cercetare Științifică și Inginerie Tehnologică
Proiectare Mine pe Lignit” — S.A. Craiova

**BUGETUL DE VENITURI ȘI CHELTUIELI
pe anul 2014**

mii lei

		INDICATORI	Nr. rd.	Propuneri an curent - 2014
0	1	2	3	4
I.		VENITURI TOTALE (Rd.1=Rd.2+Rd.5+Rd.6)	1	1264
	1	Venituri totale din exploatare, din care:	2	1262
	a)	subvenții, cf. prevederilor legale în vigoare	3	
	b)	transferuri, cf. prevederilor legale în vigoare	4	
	2	Venituri financiare	5	2
	3	Venituri extraordinare	6	
II		CHELTUIELI TOTALE (Rd.7=Rd.8+Rd.20+Rd.21)	7	1264
	1	Cheltuieli de exploatare, din care:	8	1264
	A.	cheltuieli cu bunuri și servicii	9	201
	B.	cheltuieli cu impozite, taxe și varsăminte asimilate	10	18
	C.	cheltuieli cu personalul, din care:	11	1034
	C0	Cheltuieli de natură salarială(Rd.13+Rd.14)	12	735
	C1	ch. cu salariile	13	731
	C2	bonusuri	14	4
	C3	alte cheltuieli cu personalul, din care:	15	13
		cheltuieli cu plăți compensatorii aferente disponibilizărilor de personal	16	
	C4	Cheltuieli aferente contractului de mandat și a altor organe de conducere și control, comisii și comitete	17	65
	C5	cheltuieli cu asigurările și protecția socială, fondurile speciale și alte obligații legale	18	221
	D.	alte cheltuieli de exploatare	19	11
	2	Cheltuieli financiare	20	0
	3	Cheltuieli extraordinare	21	
III		REZULTATUL BRUT (profit/pierdere)	22	0
IV		IMPOZIT PE PROFIT	23	
V		PROFITUL CONTABIL RĂMAS DUPĂ DEDUCEREA IMPOZITULUI PE PROFIT, din care:	24	
	1	Rezerve legale	25	
	2	Alte rezerve reprezentând facilități fiscale prevăzute de lege	26	
	3	Acoperirea pierderilor contabile din anii precedenți	27	
	4	Constituirea surselor proprii de finanțare pentru proiectele cofinanțate din împrumuturi externe, precum și pentru constituirea surselor necesare rambursării ratelor de capital, plății dobânzilor, comisioanelor și altor costuri aferente acestor împrumuturi	28	
	5	Alte repartizări prevăzute de lege	29	
	6	Profitul contabil rămas după deducerea sumelor de la Rd. 25, 26, 27, 28, 29	30	
	7	Participarea salariaților la profit în limita a 10% din profitul net, dar nu mai mult de nivelul unui salariu de bază mediu lunar realizat la nivelul operatorului economic în exercițiul financiar de referință	31	
	8	Minimim 50% varsăminte la bugetul de stat sau local în cazul regiilor autonome, ori dividende convenite acționarilor, în cazul societăților/ companiilor naționale și societăților cu capital integral sau majoritar de stat, din care:	32	
	a)	- dividende convenite bugetului de stat	33	
	b)	- dividende convenite bugetului local	33a	
	c)	- dividende convenite altor acționari	34	

*) Anexa este reprodusă în facsimil.

		INDICATORI	Nr. rd.	Propuneri an curent - 2014
0	1	2	3	4
	9	Profitul nerepartizat pe destinațiile prevăzute la Rd.31 - Rd.32 se repartizează la alte rezerve și constituie sursă proprie de finanțare	35	
VI		VENITURI DIN FONDURI EUROPENE	36	
VII		CHELTUIELI ELIGIBILE DIN FONDURI EUROPENE, din care	37	
	a)	cheltuieli materiale	38	
	b)	cheltuieli cu salariile	39	
	c)	cheltuieli privind prestarile de servicii	40	
	d)	cheltuieli cu reclama și publicitate	41	
	e)	alte cheltuieli	42	
VIII		SURSE DE FINANȚARE A INVESTIȚIILOR, din care:	43	7
	1	Alocații de la buget	44	
		alocații bugetare aferente plății angajamentelor din anii anteriori	45	
IX		CHELTUIELI PENTRU INVESTIȚII	46	7
X		DATE DE FUNDAMENTARE	47	
	1	Nr. de personal prognozat la finele anului	48	51
	2	Nr. mediu de salariați total	49	49
	3	Castigul mediu lunar pe salariat (lei/persoană) determinat pe baza cheltuielilor de natură salarială (Rd.12/Rd.49)/12*1000	50	1250
	4	Castigul mediu lunar pe salariat determinat pe baza cheltuielilor cu salariile (lei/persoană) (Rd.13/Rd.49)/12*1000	51	1243
	5	Productivitatea muncii în unități valorice pe total personal mediu (mii lei/persoană) (Rd.2/Rd.49)	52	25,76
	6	Productivitatea muncii în unități fizice pe total personal mediu (cantitate produse finite/ persoană)	53	
	7	Cheltuieli totale la 1000 lei venituri totale (Rd.7/Rd.1)x1000	54	1000
	8	Plăți restante	55	7
	9	Creanțe restante	56	342

ACTE ALE AUTORITĂȚII DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

AUTORITATEA DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

DECIZIE

privind sancționarea Societății NELBA BROKER DE ASIGURARE — S.R.L. cu interzicerea temporară a exercitării activității

Autoritatea de Supraveghere Financiară, cu sediul în Splaiul Independenței nr. 15, sectorul 5, București, cod de înregistrare fiscală 31588130, în temeiul art. 13 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere prevederile art. 2 alin. (1) lit. b) și art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare,

în urma hotărârii Consiliului Autorității de Supraveghere Financiară, consemnată în extrasul procesului-verbal al ședinței din data de 10 martie 2014, în cadrul căreia au fost analizate rezultatele controlului efectuat în perioada 4 noiembrie 2013—8 noiembrie 2013 la Societatea NELBA BROKER DE ASIGURARE — S.R.L., cu sediul social în Brașov, Str. 13 Decembrie nr. 96, în incinta TEO CENTER 3, județul Brașov, înmatriculată la Oficiul Național al Registrului Comerțului cu numărul J8/802/21.05.2013, cod unic de înregistrare 29797623/23.02.2012, înscrisă în Registrul brokerilor de asigurare cu nr. RBK-721/22.05.2012,

a constatat următoarele:

La data controlului, societatea nu are conducător executiv/persoană semnificativă, fiind astfel încălcate prevederile art. 35 alin. (5) lit. h) din Legea nr. 32/2000 privind activitatea de asigurare și supravegherea asigurărilor, cu modificările și completările ulterioare, coroborate cu prevederile art. 14 alin. (2) din Normele privind autorizarea brokerilor de asigurare și/sau de reasigurare,

precum și condițiile de menținere a acestora, puse în aplicare prin Ordinul președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 15/2010, cu modificările și completările ulterioare, ceea ce constituie contravenție potrivit prevederilor art. 39 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

Față de motivele de fapt și de drept arătate, în scopul apărării drepturilor asiguraților și al promovării stabilității activității de asigurare în România,

Consiliul Autorității de Supraveghere Financiară d e c i d e:

Art. 1. — În conformitate cu prevederile art. 2 alin. (1) lit. b), art. 3 alin. (1) lit. d) și art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 8 alin. (2) lit. a) și k) și ale art. 39 alin. (3) lit. d) din Legea nr. 32/2000 privind activitatea de asigurare și supravegherea asigurărilor, cu modificările și completările ulterioare, se sancționează Societatea NELBA BROKER DE ASIGURARE — S.R.L., cu sediul social în Brașov, Str. 13 Decembrie nr. 96, în incinta TEO CENTER 3, județul Brașov, înmatriculată la Oficiul Național al Registrului Comerțului cu numărul J8/802/21.05.2013, cod unic de înregistrare 29797623/23.02.2012 și înscrisă în Registrul brokerilor de asigurare cu nr. RBK-721/22.05.2012, cu interzicerea temporară a exercitării activității de asigurare până la data aprobării de către autoritatea de supraveghere a unui nou conducător executiv care să îndeplinească condițiile prevăzute în Normele privind autorizarea brokerilor de asigurare și/sau de reasigurare, precum și condițiile de menținere a acestora, puse în aplicare prin Ordinul președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 15/2010, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 2. — (1) Pe toată perioada de interzicere temporară a exercitării activității de intermediere, brokerului de asigurare i se interzic desfășurarea activității de negociere și încheiere de noi contracte de asigurare pentru persoanele fizice sau juridice, acordarea de asistență pe durata derulării contractelor în curs ori

în legătură cu regularizarea daunelor, precum și desfășurarea oricăror operațiuni specifice brokerilor de asigurare, astfel cum sunt definite în Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Brokerul de asigurare are obligația să aducă la cunoștința clienților săi interzicerea temporară a exercitării activității de intermediere în asigurări, în termen de cel mult 5 zile lucrătoare de la data primirii prezentei decizii, în vederea efectuării plății ratelor scadente la contractele în curs de derulare direct la asigurator, rămânând direct răspunzător pentru îndeplinirea obligațiilor asumate prin contractele în vigoare.

Art. 3. — Reluarea activității Societății NELBA BROKER DE ASIGURARE — S.R.L. se dispune prin decizie motivată a Autorității de Supraveghere Financiară.

Art. 4. — (1) Împotriva prezentei decizii se poate formula plângere prealabilă adresată Autorității de Supraveghere Financiară, în termen de 30 de zile de la data comunicării deciziei, și se poate sesiza Curtea de Apel București în termen de 6 luni, conform Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Plângerea adresată Curții de Apel București nu suspendă, pe timpul soluționării acesteia, executarea măsurii sancționatoare, în conformitate cu prevederile art. 40 alin. (2) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 5. — Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, conform prevederilor art. 9 din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

Prim-vicepreședintele Autorității de Supraveghere Financiară,
Daniel Dăianu

București, 28 aprilie 2014.
Nr. 146.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ70050699XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

